

ΠΑΡΑΙΝΕΣΙΣ.

Διὰ τὴν Ἐφημερίδα τῶν Παίδων.

(ὑπὸ τῆς Δεσποίνης Ἀγλαίας Σ.)

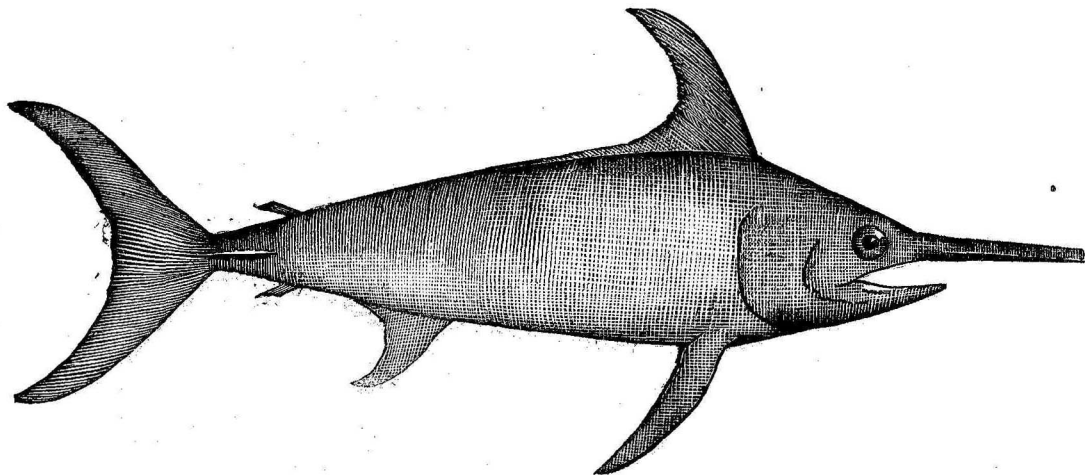
Εἰς παιδιάδας χλοεράς εἰς κήπους ἀνθισμένους,
 ὅπου γλυκεῖς οἱ ζέφυροι ῥοδονιάς σαλεύουν·
 Ἐκεῖ εἰς μέρη σκιερά, εἰς τόπους κεκρυμμένους
 θανατηφόροι ἔχιδναι, καὶ ὄφεις ἐμφωλεύουν.
 Καὶ ὡς πατήση τρυφερά ἡ ποιμενὴς τὸν πόδα,
 ἀθῶα νὰ περιπατῇ εἰς μύρτας καὶ εἰς ῥόζα,
 Ἐξαίφνης ὄφεις τρομεροὺς τὴν κεφαλὴν ἐκτείνει,
 Τὴν προξενεῖ φαρμακεράς καὶ τρομεράς ὀδύνας.
 ὦ! μὲ καρδίαν ὀφειν καὶ μὲ ἀνθρώπων σχῆμα
 Θανατηφόροι ἔχιδναι κ' εἰς πόλεις ἐμφωλεύουν,
 Μὲ μουσικὴν σειρήνειον κοράσια μαγεύουν.

[Κ' εἰς ἑκαστὸν τῶν βῆμα

Τὸν λάκκον τῶν ὀρύττουσι καὶ παῖδας δόλου κρύπτουν,

[Καὶ μ' ἀνθὶ τὰς καλύπτουν.

Τοῦ κόσμου τὸ διπρόσωπον προσέχετε, πορθένοι,
 Ἡ εὐχαρίστησις περὶ καὶ ἡ κατασχύνει μένει.
 Ἡ ἀρετὴ τοῦ βίου σας, ἡ ἀρετὴ σας μόνη
 Πρὸς τὸν Θεὸν περισσότεραι ἀθῶας σὰς ὑψώνει.
 Εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἴδετε πῶς φθίρονται τὰ ἀνθ·
 Ὡς ἄνθος καὶ τὸ κάλλος σας ἐφθάρη, ἐμαράνθη.
 Ὅταν τὰ κάλλη χάσετε, ποῖα χαρὰ σὰς μένει,
 Ἄν εἰς τὰ στήθη σας θρηνῇ κ' ἀρετὴ φθαρμένη;
 Τοὺς ἔρκους μὴ πιστεύετε ἀπατεῶνων φίλων,
 Ποῦ μὲ ἀπάτης κάλυμμα εἰλικρινοὺς φίλας,
 Ὅμως μὲ στόμα βέβηλον ἐχθρῶν κ' ἱεροσύλων,
 Ἐρώτων λόγους ἐκφωνοῦν πλαστῆς εἰλικρινείας.
 Θανάτου εἶναι πρόδρομος καθ' ἑκαστὸν τῶν βῆμα,
 Παγίδας δόλου κρύπτουσιν εἰς ἑκαστὸν σας βῆμα.
 Κ' ἐνῷ χαρὰν ὑπόσχονται κ' εἰρήνην παραδείσου
 Τὰ πάντα εἶναι ὕψασμα ὀλέθρου καὶ ἀπάτης.
 Εἶναι ὡς ἐνδυμα λαμπρὸν ἀπὸ χρυσοῦ καὶ βύσσου
 Εἰς σῶμα δυσωδέστατον οὐσίας σαθροτάτης.

Εἰφίας.

ΕΙΦΙΑΣ.

Ὁ ἰχθύς οὗτος, τὸν ὁποῖον οἱ μικροὶ ἀναγνώ-
 σται βλέπουν εἰν τὴν προκειμένην εἰκόνα, ἔλαβε
 τὴν ὀνομασίαν του ἐκ τῆς ξιφοειδοῦς ἐπεκτάσεως
 τοῦ ῥίγχους αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον λαμβάνει τὸ σχῆ-
 μα εὐθείας σπάθης. Σχηματίζεται δὲ ἡ σπάθη
 αὕτη διὰ τῆς ἐπεκτάσεως τῶν ὀστέων τῆς ἄνω
 σιαγόνης καὶ τοῦ μετώπου.

Ἡ χρῆσις τοῦ ὄργανου τούτου δὲν εἶνε ἀκόμη
 ἱκανῶς γνωστή. Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον δυνάμεθα νὰ
 συμπεράνωμεν, εἶναι ὅτι εἶναι ὄργανον χρήσιμον
 πρὸς ἀπόκτησιν τροφῆς καὶ ἐν ταυτῷ ὅπλῳ μάχιμον.

Ὁ Εἰφίας ἐνίοτε προσβάλλει τὰς Φαλαίνας καὶ
 ἀκόμη πλοῖα, ἐμπήγων τὸ ξίφος του βαθέως εἰς
 τὰ πλευρά αὐτῶν. Εἰς τοιαύτας περιστάσεις ἡ
 δόνησις τοῦ πλοίου εἶναι ὁμοία μὲ ἐκείνην, ἣτις
 συμβαίνει, ὅταν τὸ πλοῖον κτυπήσῃ εἰς ὕψαλον.

Ὁ Εἰφίας κυρίως τρέφεται ἀπὸ μαλάκια καὶ

μικροὺς ἰχθύς, διότι ἕνεκα τῆς τοποθεσίας τοῦ
 στόματος, δὲν δύναται νὰ συλλάβῃ δι' αὐτοῦ μεγά-
 λον ἰχθύν, ἂν μὴ γυρίσῃ ἐπὶ τὴν ῥάχιν αὐτοῦ, ἡ
 κίνησις δ' αὕτη, ὅσον ταχεῖα καὶ ἂν ᾖναι, δίδει
 καιρὸν εἰς τὸν ἰχθύν νὰ διαφύγῃ τὸν θάνατον,
 ἐνῷ τὰ μαλάκια καὶ οἱ μικροὶ ἰχθύς καταβρο-
 χθίζονται εὐκόλως καὶ χωρὶς νὰ γυρίσῃ εἰς τὴν
 ῥάχιν του ὁ Εἰφίας.

Οἱ Εἰφίαὶ ἀλιεῦνται διὰ τὸ πάχος των, τὸ
 ὁποῖον χρησιμεύει εἰς τὴν μηχανουργικὴν καὶ ἄλ-
 λας τέχνας.

ΘΑΥΜΑΣΤΗ ΠΡΟΝΟΙΑ.

Ἐν ἀπὸ τὰ χρησιμώτατα ζῶα διὰ τὸν ἄν-
 θρωπον εἰς τὸν κόσμον τοῦτον εἶναι καὶ ἡ Κάμη-
 λος—ιδίως εἰς τὰς ἀμμόδεις ἐρήμους τῆς Ἀσίας
 καὶ Ἀφρικῆς. Ἡ θεία Πρόνοια ἔχει προμηθεύσει
 εἰς τὸ χρήσιμον τοῦτο ζῶον δύο σημαντικὰς ἀπο-

θήκας—μίαν διὰ ὕδωρ, καὶ ἄλλην διὰ τροφήν. Ἡ διὰ τὸ ὕδωρ εἶναι ἀσκὸς χωριστὸς ἐντὸς τοῦ σώματος τοῦ ζώου, ἡ δὲ διὰ τὴν τροφήν ἐπὶ τῆς βράχως αὐτῆς, ἐν εἶδει ὕδου (καμπούρας).

Ἡ κάμηλος, ὅταν μέλλῃ νὰ διέλθῃ διὰ τινος ἐρήμου, γεμίζει τὸν ἀσκὸν τοῦτον μὲ ὕδωρ, καὶ ἐν ὅσῳ εὐρίσκει ὕδωρ καθ' ὁδόν, δὲν ἐγγίζει τὴν ἀποθήκην ταύτην, ἀφοῦ δὲ στερηθῇ τοῦτον, τότε μεταχειρίζεται ὀλίγον πᾶσαν ἡμέραν ἐκ τῆς ἀπο-

θήκης ταύτης, διὰ τῆς συστολῆς ἰδιαίτερων τινῶν μυῶν. Ὅταν δὲ στερηθῇ τροφῆς ὁ ἐπὶ τῆς βράχως αὐτῆς ὕδρος, ὅστις συνίσταται ἐντελῶς ἀπὸ πάχος, κατ' ὀλίγον ἀπορροφᾶται καὶ οὕτω διατηρεῖ τὴν ζωὴν τῆς καμήλου ἐπὶ πολὺν καιρὸν ἄνευ τροφῆς. Ἀφοῦ δὲ καὶ οὗτος ἐξαντληθῇ, τότε, ἂν μὴ τροφή ἐξωθεν εὐρεθῇ, ἡ Κάμηλος ἀποθνήσκει τῆς πείνης, ὅπως καὶ πᾶν ἄλλο ζῶον.

(Ἀκολουθεῖ).

—Ἡ προκειμένη εἰκὼν παριστάει βρύσεις εἰς τὸν περιβολὸν τὸν περιβάλλοντα τὰ ἀνάκτορα τοῦ Ἀγίου Κλοῦδ, ἅτινα κεῖνται περὶ τὰ πέντε μίλια πρὸς Δυσμὰς τῶν Παρισίων.

Ἐπὶ τῆς θέσεως ταύτης ἵστατό ποτε μοναστήριον ἀφιερωμένον εἰς τὸν ἅγιον Κλοῦδ, ἀλλ' ἐγγονὸν τοῦ Κλοῦδ. Τὰ δὲ ἀνάκτορα ἐκτίσθησαν τῷ 1572 ὑπὸ τινος πλουσίου καλουμένου Γουδῆ.

Τῷ 1658 ἡγοράσθησαν ὑπὸ τοῦ δουκὸς τῆς Ὁρλεάνης, ὅστις ἐπισκεύασε μὲν αὐτά, ἔκαμε δὲ νέας μεταβολὰς εἰς τὸν κήπον.

Ἀπὸ τοῦ Δουκὸς τῆς Ὁρλεάνης περιῆλθον δι' ἀγορᾶς εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ βασιλέως Λουδοβίκου 16^{ου} τὸ 1782, χάριν τῆς διασήμευ Μαρίας Ἀντοανέττας.

ΠΗΛΑΚΕΣ ΕΝ ΑΓΙΩ ΚΛΟΥΔ.

φημον διάταγμα, διὰ τοῦ ὁποίου διέλυε τὴν Ἐθνουσυνέλευσιν, κατέλυε τὴν ἐλευθερίαν τοῦ τύπου καὶ μετέβαλλε τὸν περὶ ἐκλογῆς νόμον, τὰ μέτρα δὲ ταῦτα ἐγένοντο αἰτία ἐπαναστάσεως.

Ὁ Ναπολέων 3^{ος} μετεχειρίζετο τὸ ἀνάκτορον τοῦτο ὡς θερινὴν κατοικίαν. Κατὰ τὸν Γαλλο-γερμανικὸν πόλεμον κατεῖχετο ὑπὸ τῶν Γερμανῶν. Τελευταῖον δὲ ἐκάη τῷ 1870, πᾶσαι δὲ αἱ

Τῷ 1799 ὁ Ναπολέων Βοναπάρτης ὁ 1^{ος} διέλυσε τὴν Συνέλευσιν τῶν 500, ἥτις συνήρχετο εἰς τὰ ἀνάκτορα ταῦτα καὶ μετὰ 3 ἡμέρας ἐκηρύχθη Πρῶτος Ὑπατος καὶ κατόκησε κατὰ προτίμησιν εἰς αὐτά.

Τῷ 1815 ἐντὸς αὐτῶν ὑπεγράφη ἡ παράδοσις τῶν Παρισίων εἰς τοὺς συμμάχους. Ἐνταῦθα προσέτι ὁ Κάρολος 10^{ος} ἐξέδωκε τὸ περί-